

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaele Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **N. K.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2019, čj. KRPA-185229-46/ČJ-2019-000022-MIG, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2019, čj. 1 A 41/2019-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je afghánským občanem, který se vydával za mladistvého, avšak ve správním řízení z lékařského vyšetření kostního věku vyplynulo, že je žalobci 19 či více let. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaná podruhé prodloužila ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, žalobci dobu trvání zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, tzv. nařízení Dublin III¹. Žalobce měl být předán do Bulharska, neboť tam v minulosti požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce

¹ nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

proti rozhodnutí podal žalobu, kterou však městský soud zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví (jinými rozsudky městský soud také zamítl žalobcovy žaloby proti rozhodnutím o zajištění a proti prvnímu prodloužení zajištění). Podle městského soudu žalovaná odůvodnila prodloužení zajištění stručně, ale dostatečně vzhledem k tomu, že žalobce v řízení před žalovanou systémové nedostatky azylového řízení v Bulharsku nenamítal, i k tomu, že se žalovaná k této otázce vyjádřila již v předchozích rozhodnutích o zajištění a prodloužení zajištění.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž – stejně jako v žalobě – namítá, že bulharské azylové řízení trpí zásadními systémovými nedostatky. Stěžovatel namítá, že bulharská právní úprava nereagovala na požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32 ze dne 26. 6. 2013. V Bulharsku je například kratší (šestiměsíční) lhůta pro možné pokračování v zastavených azylových řízeních v případech osob navrácených dle nařízení Dublin III. Dále není zabezpečen meritorní přezkum opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu ve výjimečných případech. Zásadním problémem je nedostatek tlumočnicků pro řadu klíčových jazyků, což se dotýká i stěžovatele. Nedostatečně je zabezpečena i právní pomoc. Zvláště těžké situaci čelí žadatelé o azyl pocházející z Afghánistánu. Ke konci roku 2016 začalo být totiž na jejich žádosti plošně nahlíženo jako na „zjevně nedůvodné“. Procento úspěšných žadatelů pokleslo z 2,5 % na 1,5 %. Výrazně se také zhoršily podmínky hmotného zabezpečení žadatelů o azyl v přijímacích centrech. Kromě ubytování, stravy (dvou jídel denně) a základní lékařské péče se žadatelům nedostává žádné finanční podpory. Zásadní problém představuje zaopatření léků či prostředků péče o děti. Na konci srpna 2016 vypukly v přijímacím středisku Harmanlı hromadné násilné potyčky mezi afghánskými a iráckými žadatelí o mezinárodní ochranu. Bulharské bezpečnostní složky situaci řešily za pomoci násilí a přibližně 400 žadatelů afghánské národnosti bylo umístěno do střediska detenčního typu. Po těchto událostech začali být mladší afghánští žadatelé o azyl, mezi něž stěžovatel patří, soustavně diskriminováni. Bulharský systém podpory azylantů při jejich integraci je navíc nastaven tak, aby ve skutečnosti žádnou podporu neposkytoval.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] NSS konstatuje, že se nedávno zcela totožnými námitkami ve věci afghánského žadatele o azyl zabýval v rozsudku ze dne 29. 11. 2019, čj. 7 Azs 150/2019-19. NSS neshledal důvod odklonit se od závěrů tohoto rozsudku, a proto je níže jen stručně shrne a v podrobnostech na ně odkazuje.

[5] Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že pokud *existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

[6] Ze správního spisu je zřejmé, že se žalovaná zabývala otázkou systémových nedostatků v Bulharsku ve svém rozhodnutí o zajištění cizince ze dne 11. 17. 2019 (konkrétně na straně 9 tohoto rozhodnutí). Tuto otázku, která by potenciálně mohla ohrozit předání cizince do jiného státu, zodpověděla velmi stručně a obecně. Nenechala ji však bez povšimnutí, přestože stěžovatel takovou námitku v řízení o zajištění ani nevznesl (nezmínil žádnou ze skutečností, jež následně tvrdil v žalobě a kasační stížnosti). Podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, žalovaná není povinna se k otázce systémových

pokračování

nedostatků vůbec vyjadřovat, pokud 1) to žadatel ve správním řízení nenamítne, 2) žalovaná dospěla k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky, a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky. Z dřívějších soudních rozhodnutí plyne, že odpověď na otázku existence systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku nebyla vždy očividná a nepochybná (například z usnesení NSS ze dne 21. 8. 2018, čj. 2 Azs 132/2017-45, je patrné, že mezinárodní nevládní organizace upozorňovaly v roce 2015 na problematickou situaci žadatelů o azyl v Bulharsku). Je tedy správné, že se k této otázce žalovaná výslovně vyjádřila (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, čj. 2 Azs 6/2017-19).

[7] Žalovaná v rozhodnutí konstatovala, že z úřední činnosti a z dostupných informací (stanoviska UNHCR, rozhodnutí evropských či vnitrostátních soudů apod.) jí není známo, že by azylové řízení v Bulharsku vykazovalo systémové nedostatky, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle č. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Takové odůvodnění je vzhledem k okolnostem případu zcela dostatečné. Odpovídá totiž požadavkům judikatury, podle které nemusí být v tomto typu rozhodnutí otázka systémových nedostatků vyřešena detailně a zevrubně, pokud rozhodnutí obsahuje úvahu, proč předání žadatele do členského státu není *a priori* vyloučeno kvůli stavu tamního azylového řízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. 4 Azs 31/2017-55).

[8] Při posuzování systémových nedostatků podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je třeba vzít v potaz, že nedostatky musejí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle tohoto článku *nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení*. Jak upozorňuje Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2011 ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10), společný evropský azylový systém je koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (srov. také rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Azs 141/2018-21, a další). Argumentace systémovými nedostatky v jiném členském státě tak může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícím orgánům zřejmé, že předání cizince do tohoto členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 Azs 96/2017-87, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Azs 141/2018-21).

[9] Systémovými nedostatky v Bulharsku se navíc NSS zabýval již v usnesení ze dne 21. 8. 2018, čj. 2 Azs 132/2017-45, v němž konstatoval, že „*samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Bulharsku nacházejí (ve srovnání s nejnyspělejšími nejbohatšími zeměmi EU), v žádném případě nezakládá systémové nedostatky*“. Ke stejnému závěru dospěl NSS v usnesení ze dne 31. 8. 2017, čj. 3 Azs 122/2017-70, a v již citovaném rozsudku ve věci 7 Azs 150/2019. NSS ani v tomto případě neshledal důvody se od této judikatury odchýlit.

[10] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti.

[11] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je doplnění kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za podání blanketní kasační stížnosti soud žádnou odměnu nepřiznal. Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu